

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 242. An licitum sit ad defensionem proprii honoris & famæ, dum ea aliter salvari nequit, injustum illius invasorem occidere vel mutilare, & exinde non contrahatur irregularitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

Quæst. 242. An licitum sit ad defensionem proprii honoris & famæ, dum ea aliter salvari nequit, injustum illius invasorem occidere vel mutilare, & exinde non contrahitur irregularitas?

R Esp. Non convenite in eo usque quaque AA. affirmant Suar. l. c. f. 1. n. 5. & G. Tanner. Tom. 3. d. 4. q. 8. n. 73. Clar. §. Homicidium. n. 26. citans Bart. in L. 1. c. unde vi. n. 8. Pirh. h. t. n. 80. supponunt hi AA. absi lute, nullâ aliâ viâ evitari posse gravem jacturam proprii honoris, ratio illorum satis est efficax, nimirum quod honor & fama sint altioris & præstantioris Ordinis, quam bona fortunæ, æquiparanturque ipsi vitæ; ita, ut vir honestus magis metuat gravem jacturam famæ & honoris, quam mortis, juxta L. 1. §. penult. ff. quod metus causa. adeoque, si liceat pro defensione bonorum, ut dicitur q. seq. quin & vitæ, occidere eum, à quo imminet gravis jactura bonorum, multo magis aut æquè licebit pro defensione honoris & famæ. Negant è contra apud Pirh. n. 179. Sylv. v. Homicidium. 3. q. 4. dicto 1. Navar. L. 5. conf. 6. n. 4. h. t. Avil. l. c. p. 3. d. 5. f. 3. du. 2. §. ex his sequitur. Laym. L. 3. tr. 3. p. 3. c. 9. n. 3. Gutt. 99. can. tr. 2. c. 6. n. 43. Mol. de 7. & 7. tr. 3. d. 72. n. 5. Wiestn. h. t. n. 34. ex ea ratione, quod rarissime detur casus, in quo pro defensione famæ & honoris id liceat, cum ordinariè loquendo fama & honor non tantum aliis competentibus mediis reparari possit, sed & aliâ viâ, ne lædatur, salvari potest, & in specie, dum imminet injuria personalis, seu infamia irroganda publicè fugiendo, non secus ac dum periculum vitæ imminet ab invalore. Quod tamen distinguunt utriusque sententiæ AA. ita, ut procedat, si fuga non sit probrofi, seu, si fugere potest, non tantum sine periculo vitæ, sed & sine dedecore & infamia; qualiter fugere potest Clericus vel Religiosus, & homo vilis conditionis, aut in eo loco ignotus, & hinc fugere tenetur ad servandum moderamen inculpatae tutelæ, & vitandam irregularitatem; & qualis non est vir nobilis & militaris, cui probrosum, si invalus fugiat, ac proinde non peccat, nec fit irregularis, si persistat, seque defendat, etiam occidendo invalorem, ut verisimilius defendunt Covar. l. c. p. 3. §. unie. n. 1. & 4. Cönninck. d. 18. du. 6. n. 90. Bonac. de cens. d. 7. q. 4. p. 6. n. 4. Wiestn. n. 36. nec tale homicidium in foro sæculari puniri penâ saltè ordinariâ, ait Pirh. cit. n. 79. quamvis tamen, ut idem citans pro hoc Navar. man. c. 27. n. 211. & Laym. ubi ante incurrat irregularitatem ex defectu lenitatis non fugiendo, dum potest, quia mansuetudini & Christianæ charitati magis conforme tolerare injuriam, nisi tamen fugiendo se periculo exponeret, ne aggressor velocior cursu ipsum assequeretur, & ex fuga factus audacior illum occideret, aut mutilaret. De cætero reflectendum ad propositiones damnatas, huic sententiæ neganti admodum faventes, & tantum non eam exprimentes quarum prima est Alexand. VII. Septima, & sic habens: *Licitum est religioso vel Clerico calumniatorem gravia crimina de se vel religione spargere munitantem occidere, quando modus se defendendi non suppetit, aut suppetere non videtur, qualis cum Religioso & Clerico suppetat, nempe fuga secundum dicta paulò antè, utique illicitè se defendit occidendo alterum; altera Innoc. XI. fas est viro honorato occidere invalorem, qui nititur calumniam inferre. Idem quoque dicendum, si quis impin-*

gat alapam, vel fuste percutiat, & post impactam alapam vel ictum fustus statim fugit, de quibus videntur, qui ex professo in propositiones ab iis Pontificibus damnatas scripserunt.

Quæst. 243. Num licitum sit ob defensionem bonorum temporalium occidere injustum illorum invalorem, idque fiat absque eo, quod incurratur irregularitas?

R Esp. Primò: Ob bonorum legitime possessorum, dum magri momenti sunt, nec aliter defendi aut recuperari possunt, defensionem, licetè invalorem iniquum mutilare & occidere, docent Per. Nav. l. 3. de rest. c. 4. n. 418. Clar. v. homicidium. n. 25. citatis plurimis aliis, dicens communem Legistarum, Covar. in Clem. si furiosus. p. 3. §. unie. n. 6. infine. Suar. de cens. d. 46. f. 2. n. 10. Less. l. 2. de just. c. 9. du. 1. i. dicens sententiam hanc practicè tutam, & in rigore juris veram. Castrop. de cens. d. 6. p. 15. §. 8. an. 7. cum satis communi aliorum. Arg. l. 1. c. unde vi. & ex ea ratione, quod cum, tale homicidium non sit omnino voluntarium, ac per se intentum, cum solaterum suarum defensionem tendatur, ex qua cædes per accidens sequi censetur, tum quia bona quodammodo vitæ, ad quam conservandam sunt necessaria, æquiparantur, ut cum gl. communiter recepta in L. Advocati. c. de Advocatis, divers. judicior. Clar. l. c. Tiraquell. de Nobilit. e. 31. à n. 364. Pirh. h. t. n. 86. Reiffenst. n. 138. Wiestn. n. 40. adeoque si ad vitam tuendam occisio est necessaria defensio, & licet, ita etiam dum necessaria est ad servanda bona temporalia magni momenti, saltè quorum amissione constitueretur quis in extrema vel gravi necessitate ratione status tuendi, Ad hæc, nisi permilla in hoc casu esset etiam occisio, homines improbi læpius moverentur ad diripienda bona, ut ex Suar. l. c. n. 7. Pirh. Reiffenst. Wiestn. l. cit. quæ in contrarium opponuntur ab adversariis, quia præcipuè spectant irregularitatem, diluuntur paulò post. Dixi tamen primò: *bonorum legitime possessorum*; nam non licet occidendo defendere ea, ad quæ jus inchoatum habemus, & quæ nos possessuros speramus, cum id ipsum damnatum ab Innoc. XI. propositione 32. uti & damnata est hæc propositio: *licitum est tam heredi quàm legatario contra injustè impediendum, ne vel hereditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter (id est, defensione occisiva) defendere, sicut & jus habenti in Cathedralam vel Præbendam contra earum possessionem injustè impediendum, rationes justas damnationis harum propositionum vide apud Scriben. in propositiones damnatas. Dixi secundò: *res magni momenti*; ob res enim exigui momenti servandas contra invalorem earum, dum aliter servari nequeunt, non licet occidere invalorem hodie dum certum est ex damnata ab Innoc. XI. hac propositione: *regulariter occidere possunt furem propter conservationem unius aurei. Dixi tertio: *si res alio modo defendi, aut ablata recuperari possunt*; quia si id fieri potest, v. g. clamando, alios in auxilium evocari, vel invalorem capiendi, vel si rem in judicio aliove modo moraliter certò recuperandam constet, non licet talis occisio, quia est contra moderamen inculpatae tutelæ. Arg. l. 1. c. unde vi. Sic exposita responsio extenditur quoque ad Clericos, ut & hi non secus ac Laici bona ad vitam necessaria licetè & impunè contra injustos invalores, etiam vi & armis, & adhibitâ etiam occisione illorum, si aliter fieri nequit, defendere liceat; quia jus hoc naturale est, ut constat**